

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5903/2020
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Војин Стојковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4631/19 од 16.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4631/19 од 16.06.2020. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крушевцу П бр 2545/17 од 25.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 2545/17 од 25.04.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је тужени ББ из ... обавезан да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете због nanoшења тешке телесне повреде на фудбалској утакмици, и то за претрпљени страх износ од 100.000,00 динара, за физички бол износ од 150.000,00 динара и за душевни бол због општег умањења животне активности износ од 180.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.04.2019. године па до коначне исплате; обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде парничних трошкова, исплати износ од 137.344,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4631/19 од 16.06.2020. године преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу П бр 2545/17 од 25.04.2019. године тако што је одбијен тужбени захтев и тужилац обавезан да туженом, на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 185.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 18/20), па је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и тачка 3.ЗПП, може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 20.04.2014. године у селу ..., на фудбалској утакмици на којој је наступао за гостујућу екипу – ФК „ВВ“, услед клизећег старта играча домаћег клуба ФК „ГГ“, овде туженог, задобио тешку телесну повреду у виду прелома доњег дела леве лишњаче изнад скочног зглоба, оштетио везе између доњег дела лишњаче и голењаче, што је довело до оштећења зглобне капсуле скочног зглоба и лигамената са унутрашње стране левог скочног зглоба, која повреда је довела и до полуишчашења левог скочног зглоба, што се све заједно квалификује као тешка телесна повреда.

Тужилац је, након повређивања, примљен на Одељење ортопедије Опште болнице у Крушевцу, оперисан је 23.04.2014. године и из болнице отпуштен 28.04.2014. године на даље амбулантно лечење. Након контроле у ортопедској амбуланти Здравственог центра Крушевац тужилац је по препоруци лекара специјалисте у периоду од 10.07.2014. до 10.08.2014. године био на рехабилитацији у Специјалној болници Рибарска бања. До повређивања тужиоца је дошло у 75-том минуту фудбалске утакмице, а тужени је опоменут из разлога недозвољеног старта и добио је жути картон, јер је уклизао (клизајући старт) тужиоца, па је тужилац добио директан ударац на месту прелома, с обзиром да је лева нога тужиоца била фиксирана за подлогу (тзв. стајна нога) и том приликом било је физичког контакта са ногом туженог (директан ударац). Због наведене повреде тужилац је трпео физичке болове и страх у интензитету и трајању који су ближе наведени у налазу и мишљењу вештака медицинске струке и образложењима нижестепених пресуда, као последица повреде је остало умањење животне активности од 10%,са манифестацијама ближе наведеним у образложењу нижестепених пресуда и налазу и мишљењу вештака медицинске струке. Такође, дошло је и до наружености лаког степена због оперативних ожиљака у пределу левог скочног зглоба који су видљиви само када тужилац носи кратке панталоне и не носи чарапе, као и на базену и плажи.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати досуђене износе на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео услед наведеног повређивања, сматрајући да постоји кривица на страни туженог који је тужиоцу нанео тешку телесну повреду грубим кршењем првила фудбалске игре. Наиме, несмотрени клизећи старт директно на ногу која се налази на подлози – стајну ногу представља грубост на страни туженог која превазилази дозвољене и уобичајене ризике коју носи фудбалска игра. Тужени је, као спортиста, имао обавезу да се при обављању спортских активности – игрању фудбала придржава правила фудбалске игре, те да учествује у игри на начин да преко дозвољене и уобичајене мере не угрожава физички интегритет осталих учесника

ове спортске игре. Такође, првостепени суд је имао у виду и ФИФА правила фудбалске игре за 2013. и 2014. годину, која у правилу 12 прописује да ће играч бити искључен са терена и да ће му бити показан црвени картон у случају грубости, ако је крив за озбиљан прекршај игре, док ће добити жути картон и бити опоменут ако буде крив због неспортског понашања. Такође, првостепени суд је при доношењу одлуке по питању основаности тужбеног захтева имао у виду и одредбе члана 21. став 2. Закона о спорту којим је прописано да се правом на накнаду штете не обухвата она штета која је, у складу са спортским правилима резултат уобичајених опасности и ризика бављења одређеном спортском активношћу, при чему је утврдио да се груб клизећи старт директно на стајну ногу услед кога је дошло до тешке телесне повреде не може подвести под категорију уобичајених опасности и ризика инкорпорисаних у фудбалску игру, а ради се о грубом клизећем старту у недозвољеној активности у смислу спортских правила.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев сматрајући да је првостепени суд извео погрешан закључак о томе да је тужени тужиоцу нанео тешку телесну повреду грубим кршењем правила фудбалске игре, односно грубом непажњом. Према становишту другостепеног суда, иако је до повреде тужиоца дошло непажњом туженог, није постојала намера туженог да се тужилац повреди, већ је то било у духу спортске игре да се противничком играчу избаци лопта ван терена, па с обзиром да фудбал спада у грубе такмичарске игре спортисти који се баве фудбалом добровољно прихватају такозвани уобичајени ризик бављења тим спортом.

Основано се у ревизији указује да је другостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право.

Из налаза и мишљења вештака медицинске струке утврђен је начин, механизам наношења и оцена и опис насталих последица, из чега произлази закључак да је до повреде тужиоца дошло услед грубе непажње односно безобзирног фаула, ударања противника приликом уклизавања јачином од које долази до лома костију, што код фудбалера, иако је фудбал груба игра, није уобичајено. Врховни касациони суд сматра да из одредби члана 21. став 1. и став 2. Закона о спорту јасно произлази да уобичајене спортске опасности и ризици за које је искључена одговорност спортиста за накнаду штете представљају обичну непажњу у случају причињене штете другом лицу, а да начин на који је тужилац повређен представља грубу непажњу, нарочито имајући у виду и члан 12. Фудбалских правила, где је уклизавање у ногу супарника квалификовано као безобзирни старт.

С обзиром да се одредбама Закона о спорту упућује на примену општих правила о одговорности за штету које су уређене Законом о облигационим односима, у конкретном случају су кумулативно испуњени сви услови за постојање одговорности туженог за штету коју је тужилац претрпео, јер постоји недопуштена – противправна радња штетника, узрочно-последична веза између радње туженог и штете коју је тужилац претрпео и кривица за радњу и насталу штету на страни туженог. Чињеница да није постојала намера туженог да повреди тужиоца не може ослободити туженог одговорности за штету коју је тужилац претрпео, с обзиром да безобзиран старт

туженог на стајну ногу тужиоца представља грубу непажњу, због које постоји одговорност туженог за штету коју је тужилац претрпео.

Новчани износи које је првостепени суд досудио, имајући у виду интензитет и трајање физичких болова и страха, као и манифестације умањења животне активности тужиоца представљају износе којима се тужиоцу може пружити одговарајућа сатисфакција за штету коју је претрпео, а ти износи не погодују циљу и тежњама које су неспојиве са природом накнаде нематеријалне штете и њеном друштвеном сврхом.

Због свега наведеног ревизија тужиоца је усвојена, а побијана пресуда преиначена и одлучено као у изреци пресуде, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић